

*Fresques entre quatre aucells que espigolaven blat mill,
les lletres negres del mariol·lo blanc deien
New York Herald Tribune
talment qui ven tragèdies a preu de fulletó,
sentint la calor d'un amic que conversa i no frissa*

Damià Huguet

Cal parlar d'un cinema de Nadal entès a partir de dos apartats diferenciats, un tipus de cinema exhibit durant les festes nadalenes i al mateix temps un altre tipus de cinema inspirat en tot el que envolta la celebració del Nadal. Per una banda, el primer capítol és farcit de pel·lícules adreçades al públic més jove, els infants, pel·lícules d'animació o d'altres basades en guions nadalencs, clàssics o moderns. Pel que fa al segon dels capítols, res no hi tendríem a dir si no fos que l'hegemonia de *Hollywood* introdueix de manera massiva una simbologia i uns hàbits tendents a la mundialització que gens afavoreixen el manteniment d'una imatge tradicional i austera a les façanes dels carrers d'aquestes illes. Els pares *Noël*, grans i petits, penjats de les balconades i finestres de les cases dels nostres pobles esdevenen com una plaga, traslladant la comparança al terreny de l'ecologia, com la de les espècies introduïdes a les botigues de venda de mascotes vives i que acaben soltes pels nostres paratges naturals, tant si parlem de cotorres exòtiques com si ho fem dels coatis que vénen reproduint-se de manera espectacular i que agredeixen, si més no és el que està constatat, els nius en època de cria.

Hi ha per tant, si parlem de plagues i d'ecologia i de la repercussió causada a través del cinema, uns comportaments depredadors i consegüentment

unes persones depredadores. Dos artistes pintors i contemporanis que responen a idèntiques inicials E.H. —ens referim exclusivament a pintors, contràriament a altres models— exerciren influències totalment en sentit contrari. El primer, **Erwin Hubert**, vienès i membre del seguici de l'**Arxiduc Lluís Salvador** dibuixà i pintà el paisatge de la serra de tramuntana, mentre que el segon, **Eugene Holbrook**, nordamericà, va crear des d'Andratx, més concretament des de s'Arracó, lloc on va instal·lar-se fins que va morir. Parlam, i han plogut pedres, del ma-

teix Andratx que bressolà **Peter Ustinov** o **Jean Seberg**, la mateixa Jean Seberg que venia el *New York Herald Tribune* als boulevards de París a la pel·lícula de **Godard** *A bout de souffle*, i idealitzada per **Damià Huguet** al poema de capçalera.

Per acabar, recomanacions festives d'època natalenca sense cap ànim vanitós: llegiu i vegeu cinema del bo i evitau pensaments desordenats sobre causes perdudes. Res del que pugueu llegir aquí o a cap altra banda no vos ha de fer incórrer en comparances absurdes o equivocades.

Jean Seberg. *A bout de souffle*

